

tr. zák. a přestupkem proti mravopočestnosti podle § 516 tr. zák., dále ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil nalézacímu soudu, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl, přihlížeje ke právoplatnému výroku, jímž byl Antonín D. uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle podle §§ 152, 155 a), b) tr. zák. a zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 III. tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Uplatňujíc zmateční důvod podle § 281 čís. 5 tr. ř., poukazuje stížnost k tomu, že soud nehodnotil dostatečně výpovědi Dr. Ferdinanda K-a a Dr. Josefa P-a v tom směru, že otec obžalované D. žádal, by jí prohlédli, zda není nemocná a zda by jí plod neodebrali, a že se obžalovaná při tom chovala nečinně. Stížnost je v právu. Vyhnání plodu i svádění k němu není trestné, je-li přerušení těhotenství nutné vzhledem ke zdravotnímu stavu těhotné. Totéž, co platí o zdravotním stavu těhotné, platí i tehdy, je-li těhotná pro mládí nedostatečně vyvinuta a je-li obava, že by porodem byly zdraví nebo život těhotné vážně ohroženy. Dr. K. udal, že D. odůvodňoval žádost o vyhnání plodu tím, že děvčeti je 16 roků, a zmiňoval se i o tom, že milenec těhotné obžalované dal jí něco užívatí pro vyhnání plodu. Dr. P. udal, že, když D. svou nevlastní dceru přivedl do nemocnice a žádal, by jí byl plod vyhnán, uvedl, že její milenec jí dal něco užívatí pro vyhnání plodu, a že obžalovaná byla ponechána v nemocnici k pozorování od 5. do 9. září 1928. Z výpovědí těch, najmě i z výpovědi Dr. F-a plyne, že zajisté byla řeč o zdravotním stavu obžalované a o případném jeho ohrožení porodem, i měl je proto soud v onom směru hodnotiti, to tím spíše, an se D. jménem nevlastní dcery obracel za účelem vyhnání plodu na lékaře a na veřejnou nemocnici. Ony okolnosti nevylučují možnost, že se D. se svou mladistvou nevlastní a, jak rozsudek jinde zjišťuje, jeho dozoru a výchově svěřenou dcerou obrátil na řečené lékaře proto, by zjistil, zda snad obžalované pro její mládí a užíváním prostředků M-em jí daných nehrozí vážné nebezpečí pro život nebo zdraví při porodu, jež by přerušení těhotenství z důvodů terapeutických činilo nutné a proto podle § 2 g) tr. zák. beztrestné. Jelikož tytéž okolnosti, které odůvodňují zmateční stížnost obžalované S-ové, platí i ohledně zločinu nedokonaného svádění ke spoluvině na vyhnání plodu podle §§ 9, 5, 144 tr. zák. pro Antonína D-a, bylo ohledně něho použiti § 290 tr. ř.

Čís. 4113.

**Pojem »organisace« ve smyslu § 17 zák. na ochr. rep.**

Pachatelem přečinu podle § 17 čís. 50/1923 může býti i jen jediná osoba, nebyli-li ostatní členové organisace zjištěni, nebo byli-li zproštěni pro nedostatek důkazů; avšak skutková podstata dokonaného přečinu předpokládá, že byl účel sdružení znám i dalším, od pachatele odlišným osobám, a že v něm byly účastny (byly členy organisace).

Založení a účast na působení tajné organizace, jejímž účelem jest podvracet samostatnost a demokraticko-republikánskou formu státu (elementární školy), jest nedokonaným přečinem § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep. i, nebyl-li žádný další člen pro organizaci získán, a bylo-li pokračování (v kursech) zákrokem bezpečnostního úřadu zmařeno.

K pojmu »tajnosti« stačí, bylo-li použitím označení pro organizaci (elementární školu) zamlčeno, co bylo v pravdě jejím pravým účelem (vyučování základům komunismu ve smyslu ilegálního tiskopisu »Agitprop«); nevadí, že byly schůzky veřejně ohlašovány v novinách, ani, že bylo dbáno předpisů o pořádání schůze, ani že byla schůze ve škole se svolením školního výboru a s vědomím šefa okresního úřadu, ani, že byl program v publikaci veřejně vyhlášen (s vědomím dozorcích úřadů tiskových).

»Podněcování« ve smyslu § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep., sepsal-li kdo časopis »Agitprop«, jehož obsah měl býti podkladem kursů elementární školy, jichž provedením měli býti členové komunistické strany vyškoleni pro revoluční násilný převrat a pro ozbrojené povstání za účelem zřízení vlády proletariátu.

Přestupek podle § 32 zbroj. pat. je deliktem zákazovým; nevyžaduje zvláštní zavinění; předpokládá jen neoprávněnou držbu zakázané zbraně; pojem »držby« jest tu vyčerpán již pouhou detencí.

Zabiják jest zakázanou zbraní ve smyslu §§ 2, 32 zbroj. pat.

Přestupek podle § 32 zbroj. pat. promlčuje v jednom roce; promlčecí lhůta počíná dnem, kdy byl pachatel při držbě zakázané zbraně přistižen.

(Rozh. ze dne 24. března 1931, Zm I 887/29).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Karla K-e do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 7. listopadu 1929, pokud jím byli uznáni vinnými Karel K. zločinem výzvy k trestným činům podle § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a přečinem sdružování státu nepřátelského podle § 17 čís. 1 zákona, Vilém H. přestupkem podle §§ 2, 8, 32 zbrojního patentu, — zavrhl, pokud čelila proti jeho odsouzení pro zločin podle § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky, vyhověl jí však, pokud čelila proti odsouzení pro přečin podle § 17 čís. 1 zákona na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek v tomto bodu ve výroku o vině a důsledkem toho i ve výroku o trestu tohoto obžalovaného a ve výroci s ním souvisejících a uznal obžalovaného vinným přečinem nedokonaného sdružování státu nepřátelského podle § 8 tr. zák. a § 17 čís. 1 zákona na ochranu republiky, jehož se dopustil tím, že koncem roku 1927 a začátkem roku 1928 v L. a ve F. založil t. zv. elementární školu komunistické strany a účastniv se její činnosti v tom úmyslu, by pod touto formou založil tajnou organizaci, jejímž účelem bylo podvracet samostatnost a demokraticko-republikánskou formu státu, předsevzal čin vedoucí ke skutečnému provedení přečinu podle § 17 čís. 1

zákona na ochranu republiky, při čemž však k jeho dokonání nedošlo jen pro překážku odjinud v to přišlou. Zmateční stížnost obžalovaného Viléma H-a zavrhl.

### D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného Karla K-e vytýká rozsudku vadnost podle § 281 čís. 5, 9 písm. a) a b) tr. ř. ohledně přečinu podle § 17 čís. 1 i zločinu podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. K § 17 č. 1 zák. na ochr. rep. Zmateční stížnost jest i s hlediska výtek formálních, i hmotných vybudována především na námitkách, že v případě stěžovatelově nebylo tu organisace, rovněž pak, že tu nebylo tajné organisace. Shledává rozsudek neúplným pro nedostatek skutkového zjištění, že kromě obžalovaného byli i jiní, kteří se dali získati za členy oné tajné organisace, a že právě s nimi obžalovaný organizaci založil. Námitka ta není však výtkou formálního zmatku neúplnosti podle čís. 5 § 281 tr. ř., jak míní stížnost, nýbrž jest hmotněprávní, neboť rozsudku jest takto vytknut nedostatek skutkového zjištění takového určitého znaku trestného jednání, který náleží nezbytně ke skutkové podstatě přečinu podle § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep. Totéž platí o výtce neúplnosti, pokud směřuje proti zákonnému znaku »tajnosti« organisace. Zákonnému způsobu dolíčení této výtky podle čís. 5 § 281 tr. ř. vyhovuje jen námitka, že prý nebyl vzat zřetel na obsah publikace »Referát — Entwürfe für Elementarschulen«, která byla rovněž přečtena u přelíčení. Jest však nerozhodné, zda byl účel elementárních škol v této publikaci vylíčen, a zda publikace vyšla veřejně a s vědomím dozorčích úřadů tiskových, jakmile soud zjišťuje způsobem jinak zmateční stížností nedotčeným, že v souzeném případě bylo účelem organisace, založené stěžovatelem, by se v ní jednalo o něčem jiném, než co bylo uveřejněno (v časopise »V.«) totiž, by se v ní jednalo o tom, co obsahuje ilegální časopis »Agitprop« jakož i návod a směrnice pro zřízení elementárních škol, t. j. o válce a o zničení státu ilegálními prostředky, a jakmile na podkladě obsahu těchto tiskopisů dospěl soud k dalšímu zjištění, že úkolem elementární školy bylo vyškolení členů komunistické strany pro revoluční násilný převrát a pro ozbrojené povstání za účelem zřízení vlády proletariátu. Právě-li zmateční stížnost, že rozsudek měl skutkově zjistiti skutečnosti, ze kterých přes to, že doba a místo schůzí byly veřejně ohlášeny a že obsah referátu vyšel veřejně tiskem, usuzuje, že organisace stěžovatelem založená byla tajnou, vytýká tím rozsudku v tomto bodě sice nedostatek důvodů, leč neprávem an rozsudek přichází k onomu zjištění na podkladě úvah a úsudků, jež si nalézací soud utvořil ve smyslu § 258 odst. 2 tr. ř. volným a svědomitým hodnocením jednak zodpovídání se stěžovatele, jednak i obsahu zabavených tiskopisů. Zrušovacím soudem bylo již opětovně vysloveno (srov. rozh. čís. 3452 sb. n. s.), že »organizací« podle § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep. jest spojení několika osob ke společnému cíli v zákoně vytknutému. Pachatelem tohoto přečinu může však býti i jen jediná osoba, nebyli-li ostatní členové organisace soudem zjištění,

po případě byly-li osoby zjištěné jako podezřelé z téhož přečinu soudem osvobozeny pro nedostatek důkazů. Odsuzující výrok rozsudku ohledně stěžovatele ve směru přečinu podle § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep. a osvobozující výrok ohledně ostatních obžalovaných z téhož přečinu mohly by proto dobře obstáti vedle sebe a, vytýká-li zmateční stížnost tuto skutečnost jako vnitřní rozsudkový rozpor, není s hlediska této výtky odůvodněna. Zákonný znak »organisace« v onom smyslu (spojení několika osob) činí však pro skutkovou podstatu dokončeného přečinu nezbytným skutkové zjištění, že i dalším osobám, odlišným od pachatele, byl znám účel sdružení a že v něm byly účastny, že byly takto členy organizace. V souzeném případě zjišťuje sice rozsudek skutkově, že obžalovaný založil elementární školu, a že škola měla povahu tajné organizace, v ní pak že přednášel; o ostatních obžalovaných, kteří byli obžalováni z téhož přečinu, nepovažuje však za zjištěné, že předmětem kursů, jichž se účastnili, bylo podvraceti demokraticko-republikánskou formu státu, že tito obžalováni věděli, že jde o tajnou organizaci sledující takový účel, a že stěžovatel K. v oněch kursech, které předcházely jejich rozpuštění, přednášel něco, s čím ostatní byli srozuměni a mohli tak věděti, o co vlastně jde. Rozsudek neobsahuje vůbec skutkové zjištění, že tu byli i jiní, s nimiž obžalovaný založil tajnou organizaci; u spoluobžalovaných rozsudek vylučuje tuto skutečnost, nepraví pak nic o tom, že členy organizace byly osoby další, jichž činnost nebyla předmětem tohoto soudního řízení. Neobsahuje-li však rozsudek skutkové zjištění toho, co jest nezbytným pro skutkovou podstatu přečinu podle § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep., jest právně vadným, podřadiv stěžovatelovu činnost pod tuto právní normu. Rozsudkem skutkově zjištěná činnost stěžovatelova má však veškeré zákonné znaky pokusu přečinu podle § 8 tr. zák. a § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep., jak vyplývá z těchto dalších úvah: Rozsudkem jest skutkově zjištěno, že obžalovaný založil organizaci elementárních škol v L. a ve F., že na školách přednášel, a to proto, by se tam jednalo o tom, co obsahuje ilegální časopis »Agitprop« a návod a směrnice pro zřízení elementárních škol; že tyto elementární školy měly býti jednou z organizačních forem strany komunistické, úkolem této organizace že bylo vyškolení členů komunistické strany pro revoluční násilný převrat a ozbrojené povstání za účelem zřízení vlády proletariátu; že obžalovaný sám sepsal ilegální časopis »Agitprop«, že znal i obsah literatury a pomůcek, kteréž vesměs měly sloužiti k onomu školení, a že jednal a jednati chtěl, jak mu obžaloba klade za vinu. Nebere však za zjištěno, že obžalovaný v kursech, jichž se účastnili ostatní spoluobžalovaní, přednášel již něco závadného, by osoby tam přítomné mohly poznati, o co skutečně jde. Založením elementární školy k onomu cíli a účasti na jejím působení předsevzal proto obžalovaný jednání vedoucí k tomu, by podle skutkového zjištění rozsudkového byla založena tajná organizace, jejímž účelem bylo podvraceti samostatnost a demokraticko-republikánskou formu státu, při čemž vzhledem k tomu, že žádný další člen pro onu tajnou státu nepřátelskou organizaci nebyl získán a že pokračování v kursech bylo zákrokem bezpečnostního úřadu

zmařeno, nebyl stěžovatelem zamýšlený trestný čin dokonán jen pro překážku odjinud v to vešlou.

K pojmu »tajnosti« organizace stačí sice povšechně poukázat na čtvrtý odstavec § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep., avšak k námitkám zmatečnické stížnosti i v tom směru uplatňovaným budiž ještě připomenuto: O nejasnosti výroku nelze tu mluvit, an rozsudek způsobem pro každého srozumitelným vyjadřuje, proč považuje veřejně ohlašované kursy elementárních škol za tajnou organizaci. Zrušovací soud v podobném případě vyslovil (rozh. čís. 3452 sb. n. s.), že stačí, bylo-li použitím označení pro organizaci (elementární školu) zamlčeno, co bylo v pravdě jejím pravým účelem (vyučování základům komunismu ve smyslu illegálního tiskopisu »Agitprop«). Nepřekáží proto »tajnosti« v onom smyslu, byly-li schůzky veřejně ohlašovány v novinách, byly-li zachovány veškeré náležitosti předpisů o pořádání schůze t. zv. důvěrné podle § 2 strom. zák., byla-li schůze odbyvána v místnosti školní budovy se svolením místního i okresního školního výboru, tudíž se souhlasem instituce, které předsedá šef okresního úřadu, jenž tak nabyt. o konaných schůzích úředně vědomost; je nerozhodným, zda jest povšechný program oněch elementárních škol uveden v publikaci veřejně vyšlé, tedy s vědomím dozorcích úřadů tiskových, nanejmeně ano není zmatečnické stížnosti ani tvrzeno, že legální tiskopisy, jichž se dovolává, obsahovaly veškeré ony náměty přednášek, které rozsudek jen příkladmo uvádí jako závadné projevy. Pro případ, který jest předmětem zmatečnické stížnosti, jest rozhodným, což rozsudek zjišťuje způsobem formálně bezvadným, že úkolem organizace bylo jednati i o válce a o zničení státu ilegálními prostředky; že takovou organizaci žádný stát trpěti nemůže a že by byla jistě policejně zakázána, kdyby úkol této školy byl podle pravdy veřejně uveden ve známost. Namítá-li stížnost, že veškeré these a zásady, v nichž měli býti posluchači kursů školeni, jsou totožné se známými zásadami komunistické strany a že nešlo o zvláštní organizaci, nýbrž jen o účast příslušníků politické strany komunistické, tedy organizace již vytvořené, jest vytknouti, že program politické strany komunistické jako takový jest jen nauka o tom, jak s určitého hlediska na zřízení politické, hospodářské sociální a kulturní, buď v určitém státě nebo v rozměrech všesvětových, lze si myšlenkově ustrojiti organismus státu nebo lidské společnosti, a dále nauka obsahující směrnice, jaké prostředky lze považovati za vhodné, by jimi byly jiné státní systémy proměněny v ten, který odpovídá oné nauce. Projeví-li však kdo takovou činnost, že jsou jí dotčeny statky chráněné platným právním řádem, odpovídá trestně za své činy, i když se snažil uplatňovati jen zásady a cíle politické strany státem dosud trpěné ve smyslu jejího programu. Že členové organizace před úřady neskrývané měli býti členy elementárních škol, není překážkou pro »tajnost« organizace. Nebylo skutkově zjištěno a nebylo ani tvrzeno, že se určité organizace, veřejně působící, měly celé, se vším svým členstvem změnit v ony, které jsou předmětem řízení. Ani taková skutečnost by však nevylučovala případ odst. 4 § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep. Pro subjektivní stránku trestného činu rozhoduje

skutkové zjištění rozsudku, že obžalovaný založil elementární školy, by se tam jednalo o tom, co obsahuje ilegální časopis »Agitprop«, který sám sepsal, dále návod a směrnice pro zřízení těchto škol; že tak jednal i tak jednati chtěl, jak se mu klade za vinu za účelem vyškolení členů komunistické strany pro revoluční násilný převrat a pro ozbrojené povstání směřující ke zřízení vlády proletariátu. Obžalovaný nemůže se omlouvati, jak míní zmáteční stížnost, že jednal jen jako činovník politické strany podle jejího programu a jejich směrnic; taková činnost nečiní ho beztrestným za přestupení trestních předpisů, je-li tu skutkově zjištěn trestný úmysl a ostatní náležitosti trestného činu. Uplatňovaný zmatek podle § 281 čis. 9 písm. b) tr. ř., dovolávající se omylu ve smyslu § 2 písm. e) tr. zák., nejen že nemá za podklad příslušný výrok rozsudkový, by zmáteční stížnost mohla býti považována v tom směru za provedenou po zákonu, nýbrž ani v kladném případě nebyl by tu vůbec na místě, ano by nešlo o omyl skutkový, nýbrž o omyl právní, zda lze totiž činnost obžalovaného považovati za čin podléhající trestu. Taková neznalost zákona není však omluvou podle ustanovení §§ 3 a 233 tr. zák.

K § 15 čis. 3 zák. na ochr. rep. Pokud se týče odsouzení obžalovaného Karla K. pro zločin podle § 15 čis. 3 zák. na ochr. rep., jest rozsudek stručný. Zjišťuje jen, že obžalovaný sám sepsal časopis »Agitprop«, jehož obsah měl býti předmětem jednání v tajné organizaci, a že jednal a jednati chtěl tak, jak se mu klade za vinu. V části, týkající se ostatních obžalovaných, zjišťuje dále, že u některých osob byl tento ilegální časopis nalezen, že tudíž došlo k jeho rozšíření. Leč tato stručná skutková zjištění jest považovati za doplněná těmi, jež se vztahují k přečinu podle § 17 čis. 1 zák. na ochr. rep., a to zjištěním, jaký účel měla ona tajná organizace, obžalovaným zakládána, a jaký účel obžalovaný svojí činností sledoval. Rozsudek zabývá se tu podrobněji obsahem časopisu »Agitpropu« a návodu a směrnic pro zřízení elementárních škol, a dospívá ve formě skutkového zjištění k závěru, že provedením kursů na podkladě obsahu oněch tiskopisů měli býti vyškoleni členové komunistické strany pro revoluční násilný převrat a pro ozbrojené povstání za účelem zřízení vlády proletariátu. Že školení k tomuto účelu má po stránce objektivní veškeré znaky podněcování ve smyslu § 15 čis. 3 zák. na ochr. rep., vysvítá z povahy a z cíle takovéto činnosti. Přihlédne-li se k obsahu tiskopisů, v rozsudku jen heslovitě citovaných (boj komunistické strany má se vyvinouti v občanskou válku, dělnická třída musí zničit státní aparát a na jeho troskách vystaví si vlastní svůj stát, jehož formou bude diktatura proletariátu, komunistická strana má úlohu provésti proletářskou revoluci), kteréžto tiskopisy však soud v celém jejich obsahu vzal za podklad svého rozhodnutí, přihlédne-li se dále ke známému programu a k cílům komunistické strany, kterou jest považovati za původkyni celé této trestné akce, je zřejmo, že oním »školením« mělo býti působeno na vůli a na cit posluchačů školy ve smyslu nezákonném, a to v tom, by v nich bylo vyvoláno rozhodnutí dopustiti se zločinu podle § 1 zák. na ochr. rep. a vojenského zločinu vzpoury. Zjištění, že obžalovaný jednal a jednati chtěl tak, jak se mu klade za vinu, že

sepsal časopis »Agitprop«, který měl sloužiti svým obsahem k naznačenému již školení, a že časopis ten byl i rozšiřován u účastníků kursů, vyjadřuje sice způsobem ne zcela výslovným, přes to však zákonu vyhovujícím, že i úmysl obžalovaného nesl se k řečenému již cíli, objektivně zjištěnému. Není proto zmateční stížnost odůvodněna, doličujíc ve směru tohoto zločinu zmatečnost podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. námitkou, že v rozsudku schází zjištění, že obžalovaný skutečně podněcoval ke zločinu podle § 1 zák. na ochr. rep. nebo ke zločinu vojenskému, že měl vůli a úmysl skutečně přivoditi spáchání takových trestných činů. Pokud se i tu zmateční stížnost dovolává beztrestnosti podobného jednání vzhledem k tomu, že stěžovatel jednal jen jako činovník politické strany podle jejího programu a směrnic, a že ho zbavuje trestnosti po případě jeho omyl ve smyslu § 2 písm. e) tr. zák., stačí poukázati k tomu, co s hlediska těchže námitek bylo již uvedeno při přečinu podle § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep. Zmateční stížnost obžalovaného Karla K-ého, pokud směřuje proti jeho odsouzení pro zločin podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep., bylo proto zavrhnouti jednak jako bezdůvodnou, jednak jako neprovedenou po zákonu, bylo jí však vyhověti ve směru odsouzení pro přečin dokonáného státu nepřátelského sdružení podle § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep., zrušiti v této části výrok o vině a následkem toho i výrok o trestu a další výroky s tím související. Zrušovací soud mohl ihned podle § 288 odst. 3 tr. ř. na podkladě skutkových zjištění prvního soudu rozhodnouti ve věci samé, a uznal stěžovatele Karla K-ého vinným kromě pravoplatného již odsouzení pro zločin podle § 15 zák. na ochr. rep. i přečinem nedokonáného státu nepřátelského sdružování ve smyslu § 8 tr. zák. a § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep.

Zmateční stížnost obžalovaného Viléma H-a shledává rozsudek, pokud jím byl uznán vinným z přestupku podle §§ 2, 8, 32 zbroj. pat., vadným s hlediska zmatečností podle § 281 čís. 5, 9 písm. a) a b) tr. ř. Napadá jednak výrok, jímž byl zabiják označen za zakázanou zbraň, jednak jest vybudována na námitce, že trestnost činu zanikla již promlčením. Jest sice pravda, že rozsudek neobsahuje zvláštní důvody pro to, že zabiják stěžovateli odebraný jest zakázanou zbraní; takového odůvodnění však nebylo vůbec třeba. Zabiják (Schlagring) jest terminus technicus pro určitý druh ruční zbraně, a již podle významu tohoto pojmu znamená takovou zbraň, která svojí povahou a úpravou (může býti nepozorovaně v kapse navlečena na prsty a pak v pěsti ukryta) jest příhodnou k potutelným útokům. Bere-li proto rozsudek způsobem zmateční stížností jinak nenapadeným za podklad svého rozhodnutí doznání obžalovaného, »že byl v držení zabijáku, tedy zakázané zbraně«, vyslovuje tím způsobem dostačujícím, že jde o zbraň druhu již naznačeného (srov. rozh. býv. víd. nejv. s. čís. 3828). Přestupek podle § 32 zbrojního patentu je deliktem zákazovým; nevyžaduje nějaké zvláštní zavinění; předpokládá jen neoprávněnou držbu zakázané zbraně; přičemž je pojem držby ve smyslu tohoto ustanovení zákona vyčerpán již pouhou detencí. Obžalovaný udal při hlavním přelíčení, že zabiják, který byl u něho nalezen, našel kdysi jeho bratr a přinesl jej domů, obžalovaný

mu jej odebral, nikdy jej však nenosil a na něj dávno již zapoměl. Doznal tedy, že zabiják byl v jeho držení (detenci). To však již stačilo ke skutkové podstatě onoho přestupku. Na tom nic nemění, že snad obžalovaný časem na zabiják zapoměl; bylo jeho věcí, by tuto zakázanou zbraň, odebrav ji svému bratru, odevzdal úřadu nebo by ji odložil, zničil a pod. Převzal-li však, nedbaje předpisů §§ 8 a 32 zbrojního patentu, zbraň do své držby, a zapomněl-li pak na to, jde to na jeho vrub a nemůže ho to nijak omlouvat. Ježto pak byl při držbě zakázané zbraně přistižen dne 29. února 1928, — kdy byl u něho zabiják zabaven, — tedy v době, od které do prvního výsledku obžalovaného (14. listopadu 1928) neuplynula jednorozční lhůta promlčecí, nemůže býti řeč o promlčení přestupku podle §§ 2, 8 a 32 zbrojního patentu, jímž byl stěžovatel podle toho, co shora řečeno, právem uznán vinným. Bylo proto zmateční stížnost Viléma H-a zavrhnouti jako neodůvodněnou.

#### Čís. 4114.

**Pro posouzení aktivní legitimace k soukromé obžalobě je rozhodná totožnost toho, komu bylo na jeho právech ublíženo, s tím, kdo žaluje; nezáleží na tom, že je jeho firma v obchodním rejstříku poněkud odchylně protokolována.**

**Obžaloba byla podána včas, byl-li stíhací návrh podán ve lhůtě u místně příslušného soudu bydliště obžalovaného; nezáleží na tom, zda a kdy byla postoupena soudu místa spáchaného činu.**

**Obchodním (výrobním) tajemstvím (§ 31 zák. o nekalé soutěži) jsou veškeré skutečnosti, které, souvisejce s podnikem, nejsou zjevné, a podle vůle majitele podniku mají býti tajeny.**

**Tvoření různých cen u různých odběratelů za účelem odstranění soutěže jest obchodním tajemstvím ve smyslu § 31 zák. čís. 111/1927.**

(Rozh. ze dne 25. března 1931, Zm I 114/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 25. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem porušení obchodního tajemství podle § 31 (2) zákona proti nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.

#### D ů v o d y:

Zmateční stížnost popírá, uplatňujíc zmateční důvod podle § 281 čís. 9 c) tr. ř. v první řadě aktivní legitimaci soukromé obžalobkyně, ana je jako soukromá obžalobkyně uvedena ve spisu obžalovacím firma »A. O. S. Company of Czechoslovakia R. & Comp.« zastoupená svým veřejným společníkem Evženem R-em, ježto takové firmy není, poněvadž podle obchodního rejstříku jest jen protokolována firma téhož znění, avšak bez dodatku »of Czechoslovakia«. Jest připustiti, že podle výpisu